

Súd: Okresný súd Spišská Nová Ves
Spisová značka: 3T/22/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7614010073
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Radoslav Rusnák
ECLI: ECLI:SK:OSSN:2019:7614010073.17

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Spišská Nová Ves samosudca JUDr. Radoslav Rusnák na hlavnom pojednávaní konanom dňa 12. júna 2019 takto

rozhodol:

Obžalovaná:
ml. U. U., G.. D., B.. XX.X.XXXX P. Č., okres Čadca, trvale bytom
U. XXX, okres Čadca, t. č. bytom T., D.. G. X,
okres Martin,

uznáva sa za vinnú, že

v písomnom podnete z mesiaca marec 2011 v obci U., okres Levoča, adresovanom Ministerstvu školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky, oznámila skutočnosti zakladajúce podozrenie zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona, keď uviedla, že dňa 28.2.2011 v objekte Reedukačného centra U., okres Levoča, ju vtedajší riaditeľ PaedDr. P. K. so zamestnancom centra, fyzicky napadli a spôsobili jej zranenie oka, závraty a otras mozgu, čo si malo vyžiadať jej liečenie, spojené s hospitalizáciou, v dôsledku čoho bolo uznesením povereného príslušníka Obvodného oddelenia PZ v Spišskom Podhradí, sp. zn. ORP-764/SH-PP-2011 zo dňa 13.5.2011 podľa § 199 ods. 1 Tr. poriadku začaté trestné stíhanie pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona a oznamované skutočnosti potvrdila aj po zákonom poučení vo svojej svedeckej výpovedi pred povereným príslušníkom PZ zo dňa 17.5.2011, pričom jej tvrdenia o úmyselnom poškodení zdravia inými osobami, ku ktorému malo dôjsť 28.2.2011, boli nepravdivé a vylúčené výsledkami vykonaného dokazovania,

t e d a

iného lživo obvinila z trestného činu v úmysle privodiť jeho trestné stíhanie,

č í m s p á c h a l a

prečin krivého obvinenia podľa § 345 ods. 1 Tr. zákona.

Podľa § 345 ods. 1 Tr. zákona s použitím článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd sa obžalovanej trest neukladá.

o d ô v o d n e n i e :

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Spišská Nová Ves podala na tunajší súd obžalobu na obvinenú U. D., t. č. U., pre skutok a trestný čin popísaný vo výroku tohto rozsudku.

Vykonaným dokazovaním na hlavnom pojednávaní súd zistil nasledovný skutkový stav: Podnet na trestné stíhanie v tejto trestnej veci bolo trestné oznámenie PaedDr. P. K. zo dňa 13.5.2011, ktoré podal na OR PZ Poprad, Odbor kriminálnej polície v Levoči v nadväznosti na trestné oznámenie zo dňa 15.3.2011 adresované na OO PZ v Levoči vo veci trestného činu krivého obvinenia, ktorého sa dopustila podľa listu poškodeného okrem iného aj U. D., čo vyplynulo zo zápisníc o trestnom oznámení vrátane listov poškodeného, v ktorých popisoval okolnosti, ktoré sa odohrali dňa 28. 11. 2011 v objekte Reedukačného centra U. V. s tým, že bol krivo obvinený zo spáchania trestnej činnosti, súčasťou bolo aj písomné vyjadrenie V. Š. - vychovávateľky, že z dôvodu agresívneho a vulgárneho správania sa obvinenej rozhodla o umiestnení do ochrannej miestnosti po tom, čo rozbila okno, a do ochrannej miestnosti ju umiestnila po príchode riaditeľa a rozhovore s psychológom.

Podaniu trestného oznámenia predchádzali nasledovné udalosti, ktoré boli dokumentované v tomto konaní najmä listinnými dôkazmi.

List podpísaný U. D. doručený Ministerstvu školstva SR dňa 9. 3. 2011 označený ako sťažnosť podaná na riaditeľa RC P. K. a jeho nevhodné správanie sa k deťom, ktorého obsahom bolo opísanie incidentu, ktorý sa mal odhrať v objekte výchovného zariadenia tak, že dňa 28. 2. 2011 pisateľka nechtiac rozbila okno, po príchode riaditeľa ju ťahal z poschodovej postele dole za vlasy a keď zišla dole, vykrútil jej údržbár L. ruku, začal ju biť po hlave a chrbte, zobral ju preč z izby a na chodbe ju riaditeľ vyzval, aby sa vrátila a ukázala mu okno, ktoré rozbila, keď sa otáčala, údržbár L. ju sotil na zem a postavil sa na ňu, riaditeľ do nej kopal a kričal, že nech sa postaví a hoci mu povedala, že nemá ako, keďže L. na nej stál, a keď sa postavila, prišla do izby, kde riaditeľ jej povedal, že by jej najradšej otrieskal hlavu o okno, po ceste na izbu ju ešte hádzali o stenu a skrinky a na ochrannej miestnosti ju riaditeľ pritlačil k stene a povedal, nech dá ruky vedľa seba, keď tak urobila, začal ju biť po tvári, v izbe bola strašná zima a dali jej iba deky, dostala epileptický záchvat a skoro sa zadusila. Ako svedkov označila L. U., O., L., W. H. P.. V liste je uvedené, že celé oko má podliate krvou a strašne ju bolí.

Uvedený list bol za účelom priameho vybavenia postúpený listom Ministerstva školstva, vedy, výskumu a športu SR dňa 15.3.2011 Krajskému školskému úradu v Prešove. Listom Krajského školského úradu v Prešove zo dňa 21.3.2011 č. RD 2011/00521-2-4 adresovaným U. D. do Reedukačného centra U. V. vyplynulo, že v uvedenom podaní označenom ako sťažnosť poukazuje na podozrenie zo spáchania trestného činu riaditeľom Reedukačného centra v U. V. a zamestnancom L., a z toho dôvodu bolo podanie dané na vedomie Okresnej prokuratúre v Spišskej Novej Vsi.

Podozrenie zo spáchania trestného činu bolo vyšetrowané povereným príslušníkom OO PZ Spišské Podhradie, kde z vyšetrovacieho spisu sp. zn. ČVS: ORP-764/SH-PP-2011 vyplynulo, že uznesením povereného príslušníka OO PZ Spišské Podhradie sp. zn. ORP-764/SH-PP-2011 zo dňa 13.5.2011 bolo začaté trestné stíhanie pre prečin ublíženie na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona na tom skutkovom základe, že doposiaľ nestotožnené osoby dňa 28.2.2011 okolo 14.30 hod. v objekte Reedukačného centra v U. V. v izbe č. 8 na prízemí fyzicky napadli poškodenú U. D. a to tak, že počas toho, ako bola umiestnená v uvedenom ústave, po tom, čo rozbila okno a odmietla ísť na izbu č. 24, tzv. samotku, chytili ju za vlasy a ťahali z postele, vykrútili jej ruku a bili po hlave, chrbte niekoľkokrát a tlačili ju pred sebou do miestnosti č. 24, potom ju nestotožnená osoba potkla a sotila na zem, následne sa na poškodenú postavila jednou nohou, kopla ju do brucha a 2 krát do nohy, následkom čoho poškodená mala utrpieť zranenia, a to zakrvácanie oka vpravo, pričom začala mať závrate, začala odpadávať a dňa 12.3.2011 po tom, čo odpadla v kúpeľni, bola prevezená na lekárske ošetrenie NsP Levoča, pričom jej po ošetrení ošetrovujúcim lekárom bola stanovená diagnóza, a to otras mozgu, bližšie neurčená anémia z nedostatku železa s dobou liečenia predbežne najmenej 7 dní.

V zápisnici o výsluchu svedkyne U. D. zo dňa 17. 5. 2011, ktorá je súčasťou vyšetrovacieho spisu, svedkyňa v podstate uviedla, že po tom, čo nechtiac rozbila okno sa zmienila, že najradšej by vzala kľúče a niekam odišla, z čoho si vychovávateľka V. Š. domyslela, že chce ujsť, vyzvala ju na odchod do ochrannej miestnosti, čo odmietla. Potom privolala riaditeľa, ktorý prišiel spolu s páni L. H. W., boli tam aj vychovávateľka R. a chovankyňa L. U.. Riaditeľ ju chytil za vlasy a ťahal z postele dolu, na čo sa mu vytrhla a zišla z postele sama, L. jej vykrútil ruku a asi 4-5 krát ju udrhel po hlave a chrbte, k čomu sa pridala aj riaditeľ. Potom vyšli na chodbu, L. jej držal za chrbtom vykrútenú ruku a tlačil ju pred sebou, riaditeľ sa rozhodol, že chce vidieť rozbité okno, L. ju potkol a sotil na zem, postavil sa jednou nohou na ňu a

riaditeľ kričal, aby sa postavila, potom ju kopol do brucha a dvakrát do nohy. Keď prišli na izbu riaditeľ jej chytil tvár a povedal, že najradšej by jej otrieskal hlavu o rozbité okno, následne sa presunuli do ochrannej miestnosti, kde jej riaditeľ dal zaucho za prítomnosti W., R., Š., L. H. L. U.. Na druhý deň okolo 15 hod. ju pustili z miestnosti, kde si všimla, že má podliate oko, zle videla a pýtala sa zdravotnej sestry na vyšetrenie, ktorá jej povedala, že to riaditeľ zakázal. Po incidente začala odpadávať, mala závrate, hoci predtým ich nemala, asi po 4 dňoch odpadla v kúpeľni, bola v nemocnici, vystavili jej prepúšťaciu správu. Neskôr ju premiestnili do iného ústavu. Počas incidentu vychovávateľke vulgárne nevyndala, ani nikoho fyzicky nenapadla, nebola nijako agresívna, bránila sa iba vtedy, keď ju riaditeľ ťahal za vlasy a to tak, že kopa do poličky.

Uznesením povereného príslušníka OO PZ Spišské Podhradie sp. zn. ORP-764/SH-PP-2011 zo dňa 7. 8. 2011 bolo rozhodnuté, že trestná vec, v ktorej bolo začaté trestné stíhanie pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona „ktorého sa dopustili P. K. H. H. L. tým, že P. K. ju chytil za vlasy, ťahal ju dole z postele za vlasy, následne keď zišla z postele, H. L. ju chrbtom tlačil pred sebou do ochrannej miestnosti, pričom na príkaz P. K. sa vrátili do izby č. 8, a následne H. L. ju potkol a sotil na zem, a keď menovaná ležala na zemi, tak sa na ňu jednou nohou postavil, P. K. ju kopol raz do brucha a raz do nohy a po príchode do ochrannej miestnosti ju P. K. vyzval, aby sa postavila k stene a dala ruky popri sebe, pričom jej dal za ucho, následne bola umiestnená v ochrannej miestnosti, kde po incidente mala mať závrate, dňa 12.3.2011 odpadla v kúpeľni a bola prevezená na lekárske vyšetrenie, pričom neutrpela zranenia, ktoré by si vyžiadali práceneschopnosť“ bola postúpená Krajskému školskému úradu Prešov na disciplinárne konanie, pretože výsledky skráteného vyšetrovania preukázali, že nejde o trestný čin, ale o skutok, ktorý by mohol príslušný orgán osobného úradu prejednať ako disciplinárne previnenie. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 6. 10. 2011.

Na podklade záveru vyšetrovania bol pracovný pomer s poškodeným ukončený, zo spisu Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 7Cpr 1/2011, z rozsudku zo dňa 6.5.2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9CoPr 3/2016 zo dňa 18. 5. 2017, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 30.6.2017, bolo určené, že okamžité skončenie pracovného pomeru žalobcu PaedDr. P. K. u žalovaného Reedukačného centra U.U. V. vykonané oznámením o skončení pracovného pomeru dňa 24.10.2011 z dôvodu, že sa dopustil hrubého porušenia pracovnej disciplíny tým, že žiačku U. D. chytil a ťahal za vlasy a v ochrannej miestnosti jej dal zaucho, následkom čoho začala mať závraty, začala odpadávať a dňa 12.3.2011 odpadla v kúpeľni a bola odvezená na lekárske ošetrenie bez nutnosti hospitalizácie, je neplatné a pracovný pomer žalobcu u žalovaného trvá.

Obžalovaná ml. U. U. na hlavnom pojednávaní vyhlásila, že je nevinná, následne využila svoje právo a pred súdom vypovedala.

Uviedla, že dňa 28.2.2011 v objekte Reedukačného centra U. V. (ďalej RC) rozbila neúmyselne rukou alebo lakťom okno, keďže okno bolo otvorené a vychádzala na poschodovú posteľ. Za to mala ísť na izbu z príkazu vychovávateľky Š. do záchytnej miestnosti, ktorú volali basa, čo odmietla. Vychovávateľka vtedy zavolała vtedajšieho riaditeľa P. K., ktorý prišiel aj so zamestnancom H. L., a keď ležala na hornom poschodí poschodovej postele, vtedy ju riaditeľ chytil za vlasy a stiahol ju z postele dole, H. L. jej vykrútil ruku, riaditeľ ju udrel päšťou na oblasť spánku, potom ju vyvliekli na chodbu, kde ju riaditeľ zhodil na zem, H. L. jej držal ruku tak, že ju mala vykrútenú dozadu, a keď ležala na boku, tak ju riaditeľ kopal do rebier, nôh a brucha. Nevie, koľko kopancov dostala, pretože bola skrčená na zemi, následne potom odišla do záchytnej miestnosti, kde ju H. L. s riaditeľom fackovali tak, že doslova z nej urobili „fackovacieho panáka“. Na izbe sa jej ešte zastala L. U., ktorá ju potom v záchytnej miestnosti aj ukludňovala, keďže niečo mala s hrtanom a dusila sa. Po 24 hodinách, na druhý deň ju pustili. Po prepustení išla za zdravotnou sestrou, ktorá jej dala mastičku na oko, dožadovala sa, aby ju zobrali na pohotovosť, vtedy jej zdravotníčka povedala, že to majú zakázané. Následne však odpadla na skupine, po privolaní pohotovosti bola prevezená do nemocnice, kde bola 2-3 dni, potom po ňu prišla zdravotná sestra s tým, že na príkaz riaditeľa sa má vrátiť do RC. Následkom tejto bitky mala zdravotné problémy, monokel, oko podliate krvou, problémy s dýchaním, bolesť v hrudníku, odpadávala a klepali sa jej ruky. Podliatina oka jej mohla vzniknúť buď ťahaním, úderom alebo iným spôsobom, problémy s dýchaním mala v súvislosti s tým, že H. L., ktorý mal asi 80 kg, sa na ňu postavil, hoci to mohlo vzniknúť i kopaním, klepanie rúk mala v dôsledku šoku. Keď bola ako obvinená vypočúvaná, so všetkým súhlasila, pretože jej policajt povedal, aby to nechala tak.

Ďalej uviedla, že na bývalého riaditeľa podala trestné oznámenie priamo z ústavu, v ten deň bola rodina bývalého riaditeľa, ktorá bola zamestnaná v RC, zastrašovať chovankyne s tým, že keď niečo povedia, tak sa im môže niečo stať. Ju samotnú zastrašoval P. K. ml., že „či jej nestačilo, že má svojich ľudí a čo tým chce dosiahnuť“. V súvislosti s touto vecou bola na psychiatrickom vyšetrení v dobe, keď sa vec riešila s bývalým riaditeľom.

Ďalej uviedla, že napísala jeden list buď na ministerstvo alebo prokuratúru, adresu jej dal pán D., ktorý list aj podal na pošte, obálku vypisovala sama, na napísanie listu ju nikto nenahováral. V liste popisovala, čo sa stalo, čiže toto napadnutie a ako bývalý riaditeľ s nimi zaobchádzal. Nepamätala si, či napísala aj iný list. Týmto listom chcela dosiahnuť, aby bolo s nimi (chovankyňami) zaobchádzané „ako s ľuďmi a nie ako so zverou“. Chcela, aby bývalý riaditeľ za to niesol následky, čo spravil, aby ho zbavili funkcie. Na otázku, či si myslela, že za to môže byť riaditeľ stíhaný, uviedla, že chcela, aby sa s nimi zaobchádzalo ako s ľuďmi. Uviedla, že nemá vedomosť, ako skončilo vyšetrovanie voči bývalému riaditeľovi. Po predložení predmetného listu súdom obžalovaná potvrdila, že ide o list, ktorý napísala.

Výpoveď obžalovanej čiastočne podporila svedkyňa L. U., t. č. Ž., ktorá si už vzhľadom na odstup času na udalosti nepamätala presne alebo detailne, pred súdom vypovedala rozdielne o niektorých okolnostiach skutku (súd rozdiely zvýraznil podčiarknutím).

Skutok popísala v podstate tak, že obžalovaná nechtiac rozbila okno, vychovávateľka zavolała riaditeľa, keďže obžalovaná odmietala ísť na ochrannú miestnosť. Obžalovaná ležala na posteli, bývalý riaditeľ ju ťahal za vlasy dole, na zemi ju potom pri stolíku bil, čím jej poškodil oko, následne prišiel údržbár, kde ju niesli do ochrannej miestnosti. Ona sama išla do ochrannej miestnosti dobrovoľne, kde po celý čas bola s obžalovanou. Skutok popísala aj tak, že riaditeľ ju ťahal dole z postele, nejako potom zišla sama na zem, kde ju potom ešte bil, obžalovaná si udrela oko do stolíka (čo vie), ktorý bol pri posteli, čo však nevidela, iba videla, že začala plakať, držala si oko, že ju to bolí. Údržbár ju pravdepodobne nebil, iba ju držal, keďže ju chcel nasilu odniesť do ochrannej miestnosti. Videla, že bývalý riaditeľ jej dal facku, keďže obžalovaná sa držala druhej postele a odmietala ísť do ochrannej miestnosti, ďalej si už nepamätá, pretože ju odvádzal H. L. do ochrannej miestnosti. V dobe, kedy chceli U. odviešť do ochrannej miestnosti, správala sa agresívne a slovne to prejavovala. Pokiaľ ide o kopnutie do obžalovanej, toto nevidela, Do ochrannej miestnosti išli spolu, hoci ona išla najprv sama a ju nikto do ochrannej miestnosti neodvádzal. Nepamätala sa, či bola obžalovaná počas predvádzania do ochrannej miestnosti fyzicky napadnutá. V ochrannej miestnosti obžalovaná plakala, obidve chceli, aby ju zobrali odtiaľ preč, lebo až tak plakala, že sa nevedela nadýchnuť, vtedy prišiel riaditeľ a ešte sa tam „vyškieral“. Nevidela, že by ešte v ochrannej miestnosti bol bývalý riaditeľ obžalovanú udrel a nevedela, či to urobil H. L.. Sťažovala sa, že ju bolí oko a hlava, keďže ju riaditeľ ťahal za vlasy. Po incidente obžalovanej bývalo zle tak, že sa jej zakrútila hlava, museli si sadnúť, keďže si mysleli, že odpadne, čo sa však nestalo, avšak zdá sa jej, že raz obžalovaná aj odpadla v umyvárke pri sprchovaní.

Pokiaľ ide o list, tento napísali spoločne a dali ho vychovávateľom, aby ho poslali, a to z dôvodu, že pokiaľ by ho posielali cez riaditeľa, tak by nebol odoslaný. Spísala ho teda ona so U. D., nepamätala sa, či ho dávali podpisovať aj ďalším dievčatám. Písali ho hneď na to, ako vyšli z ochrannej miestnosti. V liste písali to, čo sa U. stalo, nikto im list nediktoval.

Svedkyňa bola predložená výpoveď z vyšetrovacieho spisu OO PZ Spišské Podhradie ČVS: ORP-764/SH-PP-2011, v ktorej uviedla, že za prítomnosti vychovávateľa W. U. D. odmietla ísť do ochrannej miestnosti, riaditeľ ju začal ťahať za vlasy a hovoril, aby zišla dole z postele. Vtedy sa mu vytrhla, v zlosti sa postavila na posteľ a nohou koplá do poličky, následne zoskočila sama z postele na nohy, kde pán L. ju chytil za pravú ruku, ktorú jej vykrútil za chrbát a riaditeľ sa jej pýtal, prečo nechce ísť na ochrannú miestnosť, pričom mu povedala, že je to kvôli tomu, lebo okno nerozbila naschvál. Počas toho ju pán L. udieral druhou rukou po chrbte, vtedy U. si udrela hlavu o stolík v miestnosti, vtedy nevidela, že by sa zranila. Následne ju pán L. pustil, U. plakala a nadávala, následne jej riaditeľ dal facku po tvári. Potom ona sama išla dobrovoľne do ochrannej miestnosti a U. z miestnosti vyviedol pán L., kde ju držal rukou, keďže nechcela ísť a nadávala. Následne sa vrátili do izby, kde sa jej riaditeľ pýtal, prečo rozbila okno, a že pokiaľ ešte to urobí, otrieska jej hlavu o okno. Na ochrannej miestnosti U. nadávala bývalému riaditeľovi, že je špina, kde vtedy jej kázal dať ruky dole, čo urobila, potom ju udrel dlaňou po tvári. Na druhý deň ich z ochrannej miestnosti pustili, vtedy videla, že má oko zaliate krvou v oblasti bielka, modriny jej nevidela, sťažovala sa, že ju bolí hlava. Následne aj trikrát odpadla, taktiež aj v kúpeľni, kde

však ona pri tom nebola. K predloženej výpovedi svedkyňa uviedla, že je pravdivá a pred súdom si už na všetko nespomína.

Porovnaním výpovedí svedkyne pred súdom a pri policajnom vyšetrowaní oznámenia na vtedajšieho riaditeľa súd vzhliadol kvalitatívny rozdiel tvrdených okolností, za ktorých mal byť skutok spáchaný, a to pokiaľ išlo o stiahnutie obžalovanej z postele, jej bitie pri posteli riaditeľom, ktoré svedkyňa pred súdom ani nekonkretizovala, udretie do nočného stolíka, ktoré malo nastať po bití riaditeľom, hoci pri vyšetrowaní tvrdila, že to spôsobil H. L., úder rukou riaditeľom v ochrannnej miestnosti, pričom však bitie nepotvrdila priamo pred súdom, rozdielne sa vyjadrovala k okolnostiam vzniku zranení obžalovanej. Súd mal pochybnosti o objektívnosti jej tvrdení aj na OO PZ Spišské Podhradie, keďže vypovedala o okolnostiach, ktoré nemohla sledovať. Svedkyňa bola totiž predvádzaná do ochrannnej miestnosti pred obžalovanou, hoci vo výpovedi na polícii sa zmieňovala aj o tom, čo sa stalo na izbe po opätovnom návrate obžalovanej, riaditeľa a zamestnanca z chodby. Odhliadnuc od toho, pokiaľ však svedkyňa za pravdivú označila práve výpoveď vykonanú na OO PZ Spišské Podhradie, v nej potvrdila iba to, že riaditeľ mal obžalovanú ťahať za vlasy, aby išla dolu z postele a dať jej nanajvýš dve facky (jednu na izbe a jednu v ochrannnej miestnosti), zatiaľ čo H. L. jej mal držať ruku za chrbtom a udierať do chrbta.

Výpoveď obžalovanej o priebehu incidentu a jej napadnutia boli vyvrátené výpoveďami svedkov, ktorých tvrdenia si navzájom neodporovali. Zároveň nepotvrdili, že by došlo k fyzickému napadnutiu obžalovanej vtedajším riaditeľom a ďalšou osobou ako to popisovala obžalovaná.

PaedDr. P. K. na hlavnom pojednávaní uviedol, že až potom, čo obžalovaná sa vrátila z nemocnice sa mal od p. W. dozvedieť, že túto chovankyňu mal zbiť, dokopať. Dozvedel sa o liste, ktorý napísala a hneď na to podal sám trestné oznámenie. Následne na svoju funkciu abdikoval z dôvodu, že podal trestné oznámenie najprv na obžalovanú a potom na p. D. a p. Z. v súvislosti s tým, aby neovplyvňoval z pozície riaditeľa RC priebeh vyšetrowania vo veci. Ku dňu 28.2.2011 uviedol, že bol zavolaný telefonicky ohľadne problému v internátnej časti, preto zavolať aj kolegovi L., aby išiel s ním. Keď prišli na oddelenie tak zistil, že s danou situáciou si nevedela poradiť vychovávateľka Š. ale ani vychovávateľka R., bol tam pravdepodobne aj W.. Bolo rozhodnuté, že obžalovaná vzhľadom na to, že rozbila okno a v minulosti sa afektívne správala pôjde do ochrannnej miestnosti, čo odmietala. Pritom vyvádza, bola hysterická. Obžalovaná ležala na poschodovej posteli, kopala nohami, on sa postavil na spodnú posteľ, chytil sa rukou vrchnej postele, pričom obžalovaná bola „zababušená“ dekou, a preto chytil túto deku s tým, že jej pravdepodobne povedal, že jej nič nepomôže a že do ochrannnej miestnosti musí ísť. Chytil ju buď za rameno alebo za deku čo sa stalo iba v sekunde, kde túto deku stiahol, kde vtedy ona sa otočila smerom k stene, aby ju nedočiahol. Následne však zoskočila z postele, kde šofér L. ju zobral pred seba, išiel s ňou do ochrannnej miestnosti, ona išla pred ním, keďže kvôli úzkej chodbe by sa dvaja vedľa seba nezmestili. On sám išiel za nimi k ochrannnej miestnosti, kde už bola p. R., ktorá tam priniesla L. U.. Keď prišli s L. do predsiene ochrannnej miestnosti, obžalovanú už prevzali ženy ktoré tam boli, vtedy tam ostal aj p. W. pre prípad, že by sa ešte niečo stalo. V dobe kedy prišiel k posteli, oproti dverám sedela na posteli L. U., bola tam ešte vychovávateľka Š., vychovávateľ W. H. L. R.. V samotnej miestnosti iné osoby už neboli. Na chodbe pritom boli dievčatá zo skupiny asi v počte 5, ale mená povedať nevedel.

Ďalej uviedol, že počas predvádzania jej p. L. vykrútil ruku, aby ju držal, tlačil pred sebou, keďže obžalovaná sa trhala, búchala, sácala. Na otázku či udrhel priamym úderom obžalovanú, kopol ju alebo použil nejaký intenzívnejší prejav v súvislosti s prekonaním jej odporu uviedol, že by si to nikdy nedovolil. Ďalej uviedol, že podľa záznamov bola obžalovaná v ochrannnej miestnosti 24 hodín, t.j. od 15.00 hod. do 15.00 hod. nasledujúceho dňa. Pred nástupom do ochrannnej miestnosti obžalovaná nemala žiadne zdravotné problémy, pričom zo záznamov ohľadom doby po prepustení z ochrannnej miestnosti sa nenachádzali záznamy alebo požiadavka na nejaké riešenie jej zdravotného stavu. Bol tam však záznam, že má nejaký problém s okom, ktorý bol vyhodnotený zdravotnou sestrou aj vedúcou výchovy, že si šúcha oko, že chce ísť do nemocnice aby sa dostala k cigaretám, ktoré prípadne z nemocnice donesie do RC. O tom, že na neho napísala list sa dozvedel okolo 15.3., keďže 12.3. odpadla v umývarke, následne bola RZP prevezená do nemocnice a teda po jej návrate. V tom čase to s obžalovanou neriešil, nepovažoval to ani za normálnu vec, keďže išlo o klamstvá. Následne však bol s ním rozviazaný pracovný pomer. Po opätovnom nástupe do práce však dostal opakovanú výpoveď, následkom čoho je nezamestnaný.

Ďalej svedok uviedol, že voči obžalovanej nepoužil žiadnu fyzickú silu, akurát, že jej stiahol deku a pritom ju chytil za rameno. Rozpor oproti trestnému oznámeniu, kde uviedol, že na posteli sa ho obžalovaná snažila kopnúť a z toho dôvodu sa presunul k tej časti postele kde mala hlavu, rukou ju chytil za odev a vlasy so slovami, že pôjde dole uviedol, že išlo o to, že išlo o jeden úchop v krátkom čase, kde pravou rukou išiel stiahnuť deku, aby išla dole, ona nemala dlhé vlasy a preto ju chytil iba vtedy, keď sťahoval deku. Šoféra L. tam zavolať kvôli tomu, že obžalovaná bola agresívna.

Ďalej uviedol, že asi 13 dní po 28. 2. došlo k bitke, kde po údajnom incidente obžalovaná odpadla na umyvárke, avšak bližšie k tomu sa vyjadriť nevedel s tým, že vtedy ju odviezli do nemocnice a následne už ju dali späť. V tom čase on bol na maróčke, o incidente sa dozvedel až potom čo prišiel do práce. Svedok súčasne poprel že by dal príkaz na návrat obžalovanej z nemocnice do RC. List, ktorý obžalovaná napísala chápe tak, že mu jednoznačne chcela ublížiť. Svedok sa vyjadril aj k tvrdeniam obžalovanej o celom incidente tak, že nič z toho, čo popisovala sa nestalo, išlo o klamstvo. Pred týmto incidentom ani nemal konflikt s obžalovanou, hoci pred jej príchodom do RC vedel o akú osobu ide.

Svedok H. L. uviedol, že si pamätá, že v roku 2011 pracoval ako vodič -údržbár. Pamätal si, že na konci pracovnej doby ho zavolať riaditeľ, aby išiel s ním, že nejaká chovankyňa rozbíja okná. On tam išiel kvôli rozbitému oknu, nakoľko vždy v takýchto prípadoch volali údržbára. Keď prišli do spálne, na posteli boli dve chovankyne a riaditeľ ich vyzval, aby zišli z postele. Jedna z nich hneď aj odišla, druhá robila veľký krik a nechcela ísť. V dobe, kedy sa pozeral na okno tak riaditeľ komunikoval s chovankyňou, vtedy tá chovankyňa urobila niečo také, že asi skopla poličku, pretože táto letela okolo neho. Hneď na to sa k nej otočil, ona už ležala na zemi, mlátila a kopala okolo seba a preto ju zobral za ruku a spacifikoval ju tak, aby neublížila ani sebe. Vtedy bývalý riaditeľ povedal, že pôjde na samotku, preto ju postavil, a s vytočenou rukou ju pred sebou tlačil až na samotku. Vtedy ešte vyčíňala ale postupne sa ukludnila. Na samotke už bola tá chovankyňa, ktorá predtým bola s ňou na izbe. Po príchode na samotku, kde sa dievčatá prezliekali už s riaditeľom odišli preč. Počas predvádzania určite nedošlo k poškodeniu zdravia u chovankyne, avšak mohla si ublížiť vtedy, kde v priestore úzkej chodby narážala do steny a do skriň, chovala sa ako nepríčetná a preto mohla mať nejaké modriny na tele. Na hlave však nemala žiadne zranenia. Túto chovankyňu ani nekopal a ani inak nezbil, nevidel, že by ju bol bil bývalý riaditeľ, keďže po príchode na samotku ju hneď na to predvádzal do ochrannej miestnosti. Ďalej uviedol, že keďže chovankyňa hulákala a odmietla poslúchať, bývalý riaditeľ k nej pristúpil a stiahol z nej deku alebo paplón, avšak nevidel, že by použil voči nej nejaké fyzické násilie.

Svedkyňa V. Š. - vychovateľka uviedla, že v uvedený deň, keď prišla na skupinu, obžalovaná sedela na zemi a v jej okolí sa nachádzalo rozbité sklo, ktoré pravdepodobne v afekte držala v ruke. Jedna z prítomných žiačok ju upozornila, že ju môže napadnúť, ukradnúť jej kľúče a ujsť. Snažila sa upratať toto sklo, išla pre pomoc a pravdepodobne vtedy išla za psychológom. Po príchode psychológa sa rozhodlo, že bude umiestnená do ochrannej miestnosti vzhľadom aj na jej zlý psychický stav, pričom sa vyskytlo aj ďalší problém s ďalšou žiačkou. Spolu s kolegyňou ich chceli umiestniť do ochrannej miestnosti, avšak žiačky sa bránili, odmietali odísť a nerešpektovali ich, ostali ležať v posteli. Vtedy zavolali pomoc, a preto tam došiel vtedajší riaditeľ, ďalej p. L. a W.. Po príchode týchto osôb na slovné výzvy, obidve žiačky odišli do ochrannej miestnosti, kde ona spolu s kolegyňou R. už boli prítomné, kedy sa prezliekli do iného odevu, ktorý bol určený na umiestnenie v ochrannej miestnosti a vtom čase už v ochrannej miestnosti iné osoby neboli. Ďalej uviedla, že si už nepamätá, či došlo k nejakému fyzickému spôsobu predvádzania alebo prekonanie odporu chovankyň v súvislosti s predvedením do ochrannej miestnosti, uviedla iba to, že z postele bol stiahnutý paplón. Vyjadrila sa tak, že nevie, aký zlom nastal, že žiačky následne uposlúchli a išli do ochrannej miestnosti. Tvrdila, že nevidela žiadne fyzické napadnutie, údery alebo kopance zo strany zamestnancov voči obžalovanej a na druhý deň po 24 hodinách nevidela žiadne zranenia, obdobne ako predtým u obžalovanej, hoci v súvislosti s prezliekaním do iných vecí obžalovanú videla, táto sa nestážovala na žiaden zdravotný problém. Následne už v ďalších dňoch s obžalovanou do kontaktu neprišla, počula iba, že mala nejaké problémy s odpadávaním. Uviedla, že sa nevie vyjadriť ani k listu, ktorý mala obžalovaná napísať a v ňom sa sťažovať. Aj samotné prevádzanie po chodbe do ochrannej miestnosti prebiehalo bez problémov, vrátane samotného umiestnenia obžalovanej do ochrannej miestnosti.

V súvislosti s výpoveďou svedkyne jej bola predložená výpoveď z 20.5.2011 sp. zn. ČVS: ORP-764/SH-PP-2011 Obvodného oddelenia PZ Spišské Podhradie, ktorej uviedla, že ku skutku, že po porade s bývalým riaditeľom sa spolu s kolegyňou R. rozhodli umiestniť obžalovanú a L. U. do ochrannej

miestnosti, čo žiačky odmietli, a preto kolegyňa R. volala vtedajšiemu riaditeľovi, že si s nimi nevedia poradiť a že odmietajú ísť do ochrannnej miestnosti. Vtedajší riaditeľ vtedy povedal, že príde za chvíľku, kde prišiel aj s p. L. H. L. W., vyzval obžalovanú, aby zišla z postele a išla do ochrannnej miestnosti, čo odmietla, bola drzá a vulgárna, preto prišiel k posteli, kde obžalovanú chytil za plecia, za vlasy, kde však sa mu vytrhla, sama zoskočila z postele na podlahu, bola stále agresívna a vulgárne nadávala, a preto ju p. L. chytil za ruku, ktorú jej vykrútil za chrbát, ona sa predvedeniu bránila tak, že sa hádzala. S vychovávateľkou R. H. W. do ochrannnej miestnosti L. U. odišla v klude. Následne obžalovanú p. L. vyviedol z izby, avšak vtedajší riaditeľ povedal, aby mu išla ukázať rozbité okno, a preto sa k oknu vrátili, kde obžalovaná tvrdila, že ho rozbila nechtiac lakťom. Následne ju opäť vyvádzať o ochrannnej miestnosti p. L., obžalovaná sa na chodbe trhala, mykala a sama sa hádzala o stenu, keďže chodba bola úzka. Následne pred ochrannou miestnosťou riaditeľ ako aj p. L. H. W. ostali pred ochrannou miestnosťou a to pred predsieňou, keďže nemali vstup do predsiene z dôvodu, že sa tam dievčatá prezliekajú. Na ochrannnej miestnosti ostala iba ona s kolegyňou R. a každá z nich si svoju žiačku umiestnila. Svedkyňa v tejto výpovedi tvrdila, že nevidela, aby obžalovaná bola fyzicky napadnutá bitím alebo kopaním, počas služby obžalovanú pravidelne kontrolovala o čom svedčia záznamy a nevidela, aby mala zranenia alebo začervenané oko, nijak sa nesťažovala a to ani na bolesti hlavy alebo závrate. Na druhý deň v čase o 15,00 hod. ju z ochrannnej miestnosti vyberala, kde obžalovaná bola kludná a nevšimla si, že by mala nejaké modriny, zranenia alebo začervenané oko.

K uvedenej výpovedi svedkyňa na hlavnom pojednávaní uviedla, že v tom čase vypovedala pravdu a že sa to stalo tak, ako to popisovala pred policajtmí, lepšie si v tom čase aj pamätala ako pred súdom.

Svedkyňa T. R. uviedla, že si už nepamätá, čo sa presne stalo, avšak si pamätá, že na miesto bol privolaný vtedajší riaditeľ, aby obžalovanú usmernil, vtedy ju stiahol z postele dole, bola tam ešte jedna žiačka, ktorú sama dávala do ochrannnej miestnosti a vzápätí vtedajší riaditeľ dával obžalovanú do tejto miestnosti, avšak nevie ako sa to udialo, keďže si na podrobnosti nepamätala. V každom prípade však obžalovanej nič nebolo, nemala žiadne zranenia, nebola fyzicky napadnutá. Potvrdila, že teda ona sama predviedla ešte pred predvedením obžalovanej do ochrannnej miestnosti inú žiačku. Tvrdila, že sa v podstate nevie vyjadriť, ako prebiehalo predvedenie obžalovanej do ochrannnej miestnosti. Uviedla, že ešte na izbe vtedajší riaditeľ ju stiahol z postele, keďže nadávala, odmietala ísť a potiahol ju preto za ruku. Nesťažovala sa na žiadne zranenia a ani žiadne zranenia počas toho, čo vykonávala v ochrannnej miestnosti kontrolu obžalovaná nemala, nedožadovala sa lekárskeho ošetrenia.

Svedkyňa bola predložená zápisnica o výsluchu z 20.5.2011 sp. zn. ČVS: ORP-764/SH-PP-2011 Obvodného oddelenia PZ Spišské Podhradie, kde uviedla, že o umiestnení obžalovanej a L. U. do ochrannnej miestnosti rozhodol vtedajší riaditeľ, keďže obidve žiačky odmietali ísť do ochrannnej miestnosti, boli vulgárne, a predtým obžalovaná rozbila okno. Keďže s kolegyňou Š. si nevedeli dať rady, zavolali vtedajšieho riaditeľa, ktorý keď prišiel s p. L. na izbu slovné vyzval obžalovanú, aby zišla z postele, kde ona sa vulgárne vyjadrovala, nereagovala na príkaz, a preto riaditeľ vyskočil na spodnú posteľ, rukou chytil obžalovanú za plece a vlasy, nakoľko táto ležala na poschodovej posteli a vyzval ju, aby zišla dole. Svedkyňa následne odvádzala do ochrannnej miestnosti, aj L. U., ktorá išla dobrovoľne, a preto už nevidela, čo sa odohralo v samotnej izbe. Následne do ochrannnej miestnosti prišla aj obžalovaná s riaditeľom a p. L., v tom čase tam bol prítomný aj vychovávateľ W.. Počula, že obžalovaná na chodbe do ochrannnej miestnosti sa vulgárne vyjadrovala na osobu riaditeľa, na čo ju aj sama svedkyňa upozorňovala, aby sa ukludnila, pretože ešte pred hodinou bolo založené nové sklo a ona ho znovu rozbila. Ďalej uviedla, že chlapi v ochrannnej miestnosti neboli, nakoľko v predsiene sa obe dievčatá prezliekali. Počas služby obžalovanú pravidelne kontrolovala, táto sa jej na nič nesťažovala, nemala poranené oko, nesťažovala sa na zranenia, bolesti hlavy alebo závrate. Na hlavnom pojednávaní uviedla, že na polícii vypovedala pravdu.

Svedok Ing. L. W. uviedol, že on incident nevidel, keďže v podstate celý čas sa zdržiaval na chodbe a odvádzal jednu zo žiačok do ochrannnej miestnosti. Ako vychovávateľ bol požiadaný bývalým riaditeľom, aby išiel dole na prízemie a keď sa blížil k oddeleniu, tak už len videl jednu zo žiačok vychádzať von zo skupiny, takže v podstate bol na chodbe s ňou a išiel s ňou k ochrannnej miestnosti. Nevedel uviesť, prečo boli dievčatá odvádzané do ochrannnej miestnosti, avšak v tej dobe si nevšimol ani U. D. a jej odvádzanie do ochrannnej miestnosti. Počas tej doby, keď on tam bol, nedošlo ani k násilnému predvádzaniu týchto žiačok. Keďže priamo v izbe nebol, nevedel, čo sa tam stalo, nevedel sa vyjadriť o liste, čo bol napísaný obžalovanou.

Svedkovi bola predložená jeho výpoveď z vyšetrovacieho spisu OO PZ Spišské Podhradie ORP-764/SH-PP-2011, kde uviedol, že po príchode bývalého riaditeľa na izbu, tento vyzval L. U., aby išla do ochrannej miestnosti, čo aj urobila a spolu s ním išla k pani R., následne čakal pri vchodových dverách. Počas toho, čo bol na izbe, k žiadnemu incidentu medzi U. D., bývalým riaditeľom a pánom L. nedošlo, čo sa dialo počas umiestňovania, uviesť nevedel, keďže umiestňoval inú osobu. Svedok potvrdil, že vypovedal pravdivo a v súčasnosti si na to už nepamätal.

Svedkyňa C. L. - zdravotníčka uviedla, že obžalovaná všetko simulovala, pretože sa chcela dostať zo zariadenia vonku, aby sa mohla dostať k cigaretám, kde by si ich mohla kúpiť a následne priniesť do RC. Uviedla, že sa nevie vyjadriť k tomu, že by sa malo stať, že by mal riaditeľ chovankyňu napadnúť, čo by vedela, pretože sa o dievčatá starala. Pamätala si na to, že ju volali vychovávatelia, keďže obžalovaná odpadla, avšak keď prišla, už bola na nohách a smiala sa a odmietala aj to, aby išla s ňou do ambulancie, aby jej odmerala tlak. Často klamala a robila si autoritu. Skoro každý deň bola u nej na ambulancii a vždy si niečo vymyslela, že ju niečo bolí, keďže chcela, aby mohla odísť na ošetrovanie zo zariadenia. Uviedla, že si pamätá, že sa sťažovala, v súvislosti s prejednanou udalosťou, avšak nevedela na čo konkrétne. To bolo po nejakom týždni od tej udalosti, kedy ju zavolali, že odpadla, avšak keď tam prišla, ako uviedla, už bola obžalovaná v poriadku, mala trochu červené oko, na čo jej dala očné masť, nezavolali ju však v súvislosti s udalosťou, kedy bola hospitalizovaná po tom, čo ju do nemocnice previezla RZP. Asi po 3 dňoch ju pustili z nemocnice domov, kde sa vrátila z cigaretami, ktoré prepašovala do zariadenia, oko už mala lepšie, avšak behom 3 dní keď jej povedala, že už ho má celkom zhojené, tak obžalovaná na druhý deň si sama poškodila oko, takže ho mala opäťovne červené. Svedkyňa ďalej uviedla, že nikto z vedenia RC jej neprikázal, aby obžalovaná nemohla byť ošetrovaná lekármi alebo hospitalizovaná, v tomto smere nedostala žiaden pokyn, iba výlučne v jej kompetencii bolo posúdenie, či má absolvovať odborné ošetrovanie.

Tvrdenia obžalovanej nepodporili ani ďalšie bývalé chovankyne. Z výpovede svedkyne X.Q. O. prostredníctvom dožiadaného súdu vyplynulo, že na priebeh skutku si nepamätá, akurát videla, že U. D. spadla z poschodovej postele. Nevedela sa ani vyjadriť k napísaným listom. Uviedla, že nemala žiaden konflikt alebo bitku s obžalovanou a v dobe incidentu bola na chodbe, keďže dvere boli otvorené, videla iba, že spadla z postele, preto obsahom listov bolo aj to, že nebolo pravdou, že by ju bývalý riaditeľ zbil. Ďalej svedkyňa uviedla, že nechce nikoho krivo obviňovať, avšak videla skutočne iba to, že obžalovaná spadla z postele.

Svedkyňa I. Y. zasa uviedla, že si už nepamätá vzhľadom na odstup času, čo sa stalo a ku skutku nevie uviesť nič. Pokiaľ písali nejaké listy, bolo to z dôvodu, že nechceli, aby bývalý riaditeľ odišiel kvôli napadnutiu U. D., keďže ju asi mal napadnúť. Zo skupiny každá žiačka písala list za seba, ju nikto k tomu nenútil. O nejakom bití sa dozvedela iba z počutia a nevedela, či jej o tom hovorila priamo U. D.. Preto sa nevedela vyjadriť, či je to klamstvo alebo pravda.

Výpovede ďalších svedkov neprispeli k objasneniu skutkového stavu, keďže neboli prítomný pri incidente 28. 2. 2011 alebo neboli objektívne (G.Á. X.).

Svedok Mgr. L. D. - vychovávateľ uviedol, že o údajnom napadnutí bývalého riaditeľa žiačkou sa dozvedel na druhý deň, keď prišiel do služby, a to od kolegov a od žiačok. Od U. D. sa priamo dozvedel, že bola fyzicky napadnutá bývalým riaditeľom vtedy, keď schádzala z postele, s tým, že odmietla na výzvu vychovateľky. Z postele ju stiahol bývalý riaditeľ, udrel ju niekoľkokrát, kde ju vzal na ochrannú miestnosť a tam fyzický útok pokračoval. Po prepustení telefonovala svojmu otcovi, pretože chcela podať na bývalého riaditeľa nejaké sťažnosti. Svedok ju ešte sám upokojoval, že to bude dobré, a že všetko sa na dobré obráti. Svedka sa pýtala, že kde sa môže sťažovať, zisťovala u koho s tým, že chce písať sťažnosti. Vtedy aj tú sťažnosť napísala, svedok jej v tom nepomáhal a ani neriadil, dala mu ju však prečítať s tým, že jej poradil aby ju podpísala, keďže sťažnosť nebola podpísaná. Následne, bez toho aby ju ovplyvňoval na napísanie, túto sťažnosť čítal a aj odoslal. Správny postup bol síce taký, že sťažnosť mal postúpiť vedeniu na odoslanie zriaďovateľovi, avšak vedel, že tak ako mnoho iných sťažností by sa tým nič nevyriešilo, a preto ju sám poslal. Taktiež ona išla potom za ďalšími žiačkami, keď sa jej pýtal, či to nejaké videli, kde jej v podstate povedal, že bolo by dobré, aby boli podpísané ako svedkovia, niektoré sa potom podpísali a on tú sťažnosť odoslal. Potom ohľadne toho mal veľa telefonátov z neziskových organizácií, od osôb, ktoré sa predstavovali ako ochrancovia detí a tiež z ministerstva školstva. O

niekoľko dní, keď mal službu, sa mu žiačka sťažovala na bolesti hlavy, že je jej nevoľno a často odpadáva. Odpadla pritom na umývarke, kde keďže vedel o jej zdravotných ťažkostiach tak sa snažil, aby vždy pri nej niekto bol. Vtedy keď odpadla, tak pribehla nejaká žiačka s tým, že U. si udrela hlavu, že to zadunelo. Keďže podľa svedka bola v bezvedomí, privolal záchranku, ktorá ju odviezla do nemocnice. Ohľadne zranení ešte uviedol, že keď bola prepustená z ochrannej miestnosti mala úplne krvou zaliate oko. Na druhý deň, na zamestnaneckej komunite, čo sú porady, musel riaditeľovi zdôvodňovať, prečo volal záchranku. Ďalej uviedol, že asi 4 dievčatá na neho tlačili, že s týmito prípadmi nič nerobia a on im odporučil, aby popísali ako sa to stalo, dali to písomne, pravdepodobne išlo o P., L., W. H. O., a tiež aj prípadne ďalšie, na mená ktorých si nespomína. Uviedol, že okrem poranenia oka vtedy nevidel žiadne iné zranenia na žiačke, to že má zranenie oznámil aj zdravotnej sestre, ktorá ju však, podľa vtedajšieho tvrdenia žiačky nikde nezobrala. Následne prostredníctvom vtedajšej štátnej tajomníčky Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny z dôvodu, aby nedošlo k opakovanému napadnutiu žiačky a tiež z dôvody jej ochrany jej vybavil, že bola preradená do Detského domova v Necpaloch. Ďalej uviedol, že keď sa sťažovala na bolesť hlavy a závraty, konkrétne hovorila, že to bolo od tej bitky. Tento prípad sa riešil aj na zamestnaneckej komunite, avšak keď sa na to pýtal, čo sa stalo, nedostal žiadnu odpoveď. Vtedajšieho riaditeľa sa priamo na to však nepýtal. V súvislosti s jeho výpoveďou z prípravného konania, kde sa vyjadril, že mala sklony k demonštratívne poškodzovaniu s cieľom upozorniť na seba a svoje problémy uviedol, že asi to tak aj bolo, hoci bližšie si už na to nespomenul. Uviedol, že obžalovaná už párkrát predtým odpadla, čo sama tvrdila. Ďalej uviedol, že bývalý riaditeľ po každej kritike dával patrične najavo rôznymi opatreniami, vyhrážkami a nedalo sa s ním komunikovať, a to bol dôvod, prečo netrval na žiadnych opatreniach v súvislosti s týmto prípadom. Pokiaľ teda žiačke pomáhal, bolo to z toho dôvodu, že bývalý riaditeľ dával patrične najavo, že na priateľské vzťahy s nadriadeným orgánom, bola tam atmosféra strachu, kedy sa bál každý.

Svedok Y. Z. uviedol, že bol priamym svedkom toho, ako riaditeľ dal príkaz zdravotnej sestre k odmietnutiu zdravotnej starostlivosti v dobe, kedy mal rannú službu a prišla za ním U. D. s tým, že ju strašne bolí hlava, má závrate a hlava sa jej točí. O zákaze sa dozvedel od U. D.B., neskôr mu to potvrdila aj zdravotníčka p. Š., kde keď sa na miesto dostavil aj vtedajší riaditeľ s tým, že mu bolo oznámené, že U. D. bolí hlava, a že chce ísť na ošetrovanie, tak sa vyjadril, že on jej vyslovene povedal (zdravotníčke), že na žiadne ošetrovanie nepôjde. Toto odmietnutie bolo asi tri alebo päť dní po tom, čo bola v ochrannej miestnosti. Ohľadne incidentu ešte vedel to, že žiačku videl počas rannej služby, mala červené oko, krvou podliate a vyzerala veľmi zle. Na otázku, prečo v civilnom súdnom konaní (sp. zn. 7Cpr 1/2001) neuviedol, že bol priamo prítomný, keď bývalý riaditeľ zakázal privolať zdravotnú pomoc, resp. odoslať na ošetrovanie chovankyňu uviedol, že mu to asi vtedy uniklo.

Svedkyňa G. X., t. č. J. uviedla, že stála na chodbe a cez okno videla, ako sa na skupine bila D. U. O., následne D. prišlo zle a chceli ju zobrať na samotku. Prišiel po ňu bývalý riaditeľ s L. a brali ju cez chodbu tak, že ju držali za ruku, nič viac sa nestalo. Počas toho sa ona hádzala, krútila, nevidela, že by ju boli udreli alebo bili, ohľadne listu, ktorý mal byť napísaný, nevedela nič uviesť. Ešte na samotke D. prišlo zle, takže ju zobrali do nemocnice. Svedkyňa ďalej uviedla, že videla v podstate to, že D. robila na izbe krik, keďže ju chceli zobrať na ochrannú miestnosť, nadávala, a preto ju chytili za ruky a takto ju viedli. Nevidela, ako sa dostala U. D. z postele dole, počula iba z miestnosti krik. Potvrdila pravdivosť jej predchádzajúceho výsluchu, že X. O. mala doslova zbiť U. D., avšak si nepamätala, kde to bolo, bila ju s pästami a kopala do tváre a do brucha. Toto videla z chodby cez okno. Nepamätala sa však, či po týchto udalostiach D. odpadla.

Z chronologického popisu udalostí bolo zrejmé, že svedkyňa nebola časovo orientovaná a pospájala viacero udalostí do jedného celku, a preto súd nemohol jej výpoveď považovať za hodnovernú.

Dôležitou bola výpoveď svedka MUDr. G. U., ktorý v trestnej veci OO PZ Spišské Podhradie sp. zn. ORP-764/SH-PP-2011 podal znalecký posudok na zranenia U. D.. Znalec uviedol, že U. D. bola 12.3.2011 privezená na RZP na chirurgickú ambulanciu VNŠP Levoča o 20.08 hod. Pri prvotnom ošetrovaní uvádzala, že spadla v kúpeľni, a to 12.3.2011, a teda uviedla bezprostrednú príčinu vzniku úrazu. Pri vyšetrení neudávala žiadne bezvedomie, na všetky udalosti úrazu si pamätala s tým, že si udrela hlavu o podlahu, keďže udávala bolesti hlavy, ošetrojúci lekár ju odoslal na neurologické vyšetrenie pre podozrenie na otras mozgu, následne bolo vykonané CT vyšetrenie mozgu s negatívnym výsledkom. Pri prijatí mala v oblasti pravého oka drobné minimálne zakrvácanie staršieho dáta, ktoré nesúviselo s úrazom zo dňa 12.3.2011. Kvôli podozreniu na otras mozgu bola prijatá na pozorovanie

na chirurgické oddelenie, a vzhľadom na to v znaleckom posudku uviedol diagnózu podozrenia na otras mozgu a diagnózu pomliaždenia hlavy v spánkovej oblasti vľavo. Diagnózu otrasu mozgu vylúčil, keďže poškodená ani nezvracala, mala iba pocity na zvracanie, nemala amnéziu a neboli zistené ďalšie príznaky otrasu mozgu. Pomliaždenie hlavy v spánkovej oblasti boli diagnostikované iba na základe jej subjektívnych pocitov, neboli zistené vonkajšie znaky poranenia, hematómy, porušenia kože alebo iné odreniny alebo nálezy v tejto oblasti. Klinický nález preto nesvedčil ani pre túto diagnózu. Pacientka bola hospitalizovaná od 12.3.2011 do 15.3.2011 v podstate iba z dôvodu pozorovania pre podozrenie na otras mozgu. Jej liečba si nevyžadovala žiadnu práceneschopnosť a zakrvácanie oka by si vyžiadalo maximálne 2 dni liečenia. Toto zakrvácanie však nevzniklo pôsobením väčšieho násillia - tupého násillia, úderom alebo iným mechanizmom, skôr mohlo vzniknúť opakovaným šúchaním, trením do oblasti pravého oka. Ak by došlo k použitiu väčšieho násillia, napr. úderom, rozsah zakrvácania by bol väčší, boli by postihnuté aj mäkké štruktúry oka. Preto zranenie oka nemohlo vzniknúť priamym úderom alebo kopnutím. Pokiaľ v prepúšťacej lekárskej správe bola uvedená diagnóza otrasu mozgu a anémia v dôsledku nedostatku železa, znamená to, že anémia nesúvisela s úrazovým dejom a pokiaľ ide o otras mozgu, bola stanovená diagnóza vzhľadom na popis pre poisťovňu, keďže v prepúšťacej správe je popísaný ústup ťažkostí, stabilizácia zdravotného stavu a prepustenie do ambulantnej starostlivosti, čiže v danom prípade nedošlo ani k tomu, že obžalovaná opustila nemocnicu sama. Pokiaľ išlo o začervenanie oka, toto by sa mohlo vstrebať v priebehu jedného až dvoch dní od spôsobenia a nevyžadovalo si žiadnu liečbu.

Výpoveď svedka MUDr. G.X. U. vylúčila, že by zranenia poškodenej boli spôsobené pri incidente 28. 2. 2011 (začervenané oko bolo zranenie staré nanajvýš 2-3 dni, otras mozgu vylúčený).

Z ďalších listinných dôkazov vyplynul osobnostný profil obžalovanej počas pobytu v reedukačných centrách. Zo záverečného komplexného hodnotenia dieťaťa spracovaného vychovateľkou Reedukačného centra v Košiciach - Bankov, hodnotenia a plánu sociálnej práce s dieťaťom a jeho rodinou vyplynulo, že do RC bola prijatá dňa 25.8.2009, záťažové situácie zvláda podľa momentálnej nálady, keďže je náladová, v hneve je často vulgárna a afektívna, prevýchovný proces nebol úspešný kvôli jej agresívnemu správaniu voči pedagogickým pracovníkom. Súčasťou hodnotenia je aj register priestupkov vypracovaný dňa 15.3.2011 vychovateľkou L. W., z ktorého vyplynulo spáchanie 26 priestupkov vo výchove mimo vyučovania, vrátane nerešpektovania nepedagogických pracovníkov, pokynov, poškodzovania majetku a podozrenia z prepadu nočnej služby za účelom odcudzenia kľúčov a plánovaného útoku dňa 2.3.2011, taktiež sebaopoškodzovanie.

Zo správy Detského domova v Necpaloch, okres Martin vyplynulo, že maloletá bola v zariadení umiestnená od 18.3.2011 na základe Uznesenia Okresného súdu Čadca sp. zn. 5Ppom 3/2011 z 18.3.2011, dňa 7.4.2011 okolo 19,00 hod. fyzicky zaútočila na maloletú osobu, keďže ju držala pod krkom, kopla ju kolenom do oblasti rebier, hodila o nábytok, ťahala za vlasy a kopala. Uvedený prípad bol nahlásený za účelom ďalšieho vyšetrovania na polícii.

Na základe takto vykonaného dokazovania súd hodnotil dôkazy jednotlivo ako aj v ich súhrne podľa § 2 ods. 12 Tr. poriadku, pričom zistil, že skutok sa stal ako je popísaný vo výroku rozsudku a jeho páchatelkou bola obžalovaná.

V konaní bolo nesporne dokázané, a to aj priznaním obžalovanej a výpoveďou svedkyne L. U., t. č. Ž., že list adresovaný Ministerstvu školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky, písala práve obžalovaná, ktorá ho odoslala prostredníctvom vychovateľa Mgr. L. D.. Nebolo pochybností z obsahu listu, že v ňom oznámila skutočnosti zakladajúce podozrenie zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona, keďže uviedla, že dňa 28.2.2011 v objekte Reedukačného centra Spišský Hrhov ju vtedajší riaditeľ PaedDr. P. K. so zamestnancom centra, fyzicky napadli a spôsobili jej zranenie oka, závraty a otras mozgu, čo si malo vyžadovať jej liečenie, spojené s hospitalizáciou. V dôsledku tohto oznámenia bolo uznesením povereného príslušníka Obvodného oddelenia PZ v Spišskom Podhradí, sp. zn. ORP-764/SH-PP-2011 zo dňa 13.5.2011 podľa § 199 ods. 1 Tr. poriadku začaté trestné stíhanie pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona, vec bola uznesením povereného príslušníka OO PZ Spišské Podhradie sp. zn. ORP-764/SH-PP-2011 zo dňa 7. 8. 2011 postúpená Krajskému školskému úradu Prešov na disciplinárne konanie. Oznamované skutočnosti obžalovaná potvrdila aj po zákonom poučení vo svojej svedeckej výpovedi pred povereným príslušníkom PZ zo dňa 17.5.2011, o čom svedčí príslušná zápisnica, ktorej obsah súd rozobral vyššie.

Okrem už popísaného hodnotenia dôkazov súd dodáva, že v konaní bolo dokázané, že tvrdenia obžalovanej o úmyselnom poškodení zdravia inými osobami boli nepravdivé a vylúčené výsledkami vykonaného dokazovania. Súd sa však už v konaní nezaoberal otázkou podozrenia zo spáchania trestnej činnosti PaedDr. P. K., keďže uvedené bolo predmetom samostatného vyšetrovania vo veci OO PZ Spišské Podhradie sp. zn. ORP-764/SH-PP-2011, a preto súd vykonal iba dôkazy v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie veci, čo sa týkalo aj vypočúvaných osôb. V tomto smere súd musel rešpektovať aj výsledky rozhodnutia vo veci samej. V tejto súvislosti je nutné chápať aj predmet tohto konania, ktorým bolo posúdenie, či obžalovaná napísala predmetný list - oznámenie, a či v ňom uviedla pravdivé skutočnosti, resp. okolnosti týkajúce sa poškodenia jej zdravia, a tiež čo napísaním oznámenia sledovala. Nepochybne to vyplynulo aj z jej výpovede, keďže potvrdila, že chcela, aby poškodený bol zbavený funkcie, listom však privodila aj jeho prepustenie z pracovného pomeru. Nemožno nespomenúť, že obžalovaná v liste značne zveličila celý incident. Pokiaľ by došlo k takému rozsahu a intenzite bitia ako udávala aj vo výpovedi (údery, kopance), muselo by to mať zanechať stopy na jej tele (napr. modriny, opuchy), ktoré neboli pozorované pri neskoršej hospitalizácii, nehovoriac o iných príznakoch, ktoré by mohli zanechať. Začerveňanie oka (bielka) nemohlo ani vzniknúť po údere, pretože by bolo spojené s opuchom, oderkom, nehovoriac o tomto „častom zranení“ u obžalovanej (výpoveď J. L.) odpadávanie obžalovanej zjavne nemuselo súvisieť s incidentom (keďže bol vylúčený otras mozgu). V tomto smere sa súd skôr priklonil k silnej motivácii obžalovanej dokázať, že bývalý riaditeľ jej ublížil na zdraví pri uvedenom incidente. Svedčí o tom aj skutočnosť, že obžalovaná po prepustení z ochranej miestnosti sa zapojila do ústavného života, bola spôsobilá napísať list, čo viedlo k vyhroteniu situácie v ústave aj medzi zamestnancami a chovancami. K predloženým listom chovankyň RC poškodeným v priebehu vyšetrovania, ktoré popierali zbitie obžalovanej bývalým riaditeľom, súd dodáva, že tieto nemali dôkaznú hodnotu pre objasnenie tejto veci.

Z uvedených dôvodov súd rozhodol o vine obžalovanej, keďže bola nepochybne a jednoznačne dokázaná.

Po subjektívnej a objektívnej stránke obžalovaná naplnila skutkovú podstatu prečinu krivé obvinenie podľa § 345 ods. 1 Tr. zákona, pretože iného ľživo obvinila z trestného činu v úmysle privodiť jeho trestné stíhanie. Tohto trestného činu sa dopustila tým, že v liste, ktorý adresovala príslušnému ministerstvu oznámila skutočnosti, ktoré založili podozrenie, že vtedajší riaditeľ spáchal voči nej trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona v objekte Reedukačného centra a to tým, že ju fyzicky spolu s ďalším zamestnancom napadol a spôsobil jej zranenia oka, závraty a otras mozgu, čo si malo vyžadovať jej liečenie spojené s hospitalizáciou, pričom konala vo vedomí, že po tomto oznámení dôjde aj k následku trestného stíhania vtedajšieho riaditeľa, pričom uvedené skutočnosti neboli pravdivé. Konala tak v priamom úmysle podľa § 15 písm. a) Tr. zákona, keďže chcela ohroziť záujem chránený trestným zákonom, spočívajúci v ochrane poškodených osôb v súvislosti s následkami nepravdivých oznámení zo strany iných osôb orgánom verejnej moci.

Obžalovaná ml. U. je t.č. na materskej dovolenke, podľa hodnotenia z Reedukačného centra nemala správanie na požadovanej úrovni, z registra priestupku sú evidované iba pokuty na úseku dopravy, naposledy z roku 2018. Z odpisu z registra trestov vyplynulo, že doposiaľ nebola odsúdená.

Pri rozhodovaní o treste súd vychádzal z ustanovení § 34 Tr. zákona a § 97 ods. 1, 3 Tr. zákona, teda z podmienok ukladania trestu a jeho účelu.

Podľa § 97 ods. 1 Tr. zákona účelom trestu u mladistvého je predovšetkým vychovať ho na riadneho občana, trest má zároveň pôsobiť na predchádzanie protiprávnych činov a primerane chrániť aj spoločnosť, má viesť súčasne k obnoveniu narušených sociálnych vzťahov a k začleneniu mladistvého do rodinného a sociálneho prostredia. Podľa § 97 ods. 3 Tr. zákona pri ukladaní trestu je treba prihliadať na osobnosť mladistvého, jeho rozumovú a mravnú vyspelosť, zdravotný stav, osobné, sociálne a rodinné pomery, pričom musia byť primerané povahe a závažnosti spáchaného činu a majú viesť k začleneniu mladistvého do rodinného a sociálneho prostredia tak, aby predchádzali protiprávnym činom. Podľa § 34 ods. 4 Tr. zákona súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadol najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu obžalovaných, ich pomery a možnosti ich nápravy.

Súd však aplikoval čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a trest jej neuložil. Vychádzal pritom z toho, že skutok sa stal v roku 2011 a od uvedenej doby, vzhľadom na dlhší čas,

by bolo uloženie trestu pre obžalovanú už neúčelné a nie nevyhnutné, keďže doposiaľ viedla riadny život od doby prepustenia z reedukačného centra a nedopustila sa žiadnej trestnej činnosti, spáchala iba málo nebezpečné priestupky na úseku dopravy. Súd mal preto za to, že pre obžalovanú postačuje skutočnosť, že bola uznaná za vinnú týmto rozsudkom s prihliadnutím aj na uvedený dohovor, ktorý má prednosť pred použitím Trestného zákona v prípade spravodlivo vedeného súdneho procesu a trestu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 (pätnásť) dní od jeho oznámenia na tunajší súd.

Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je doručenie rozsudku.

V písomne podanom odvolaní treba uviesť, proti ktorým výrokom odvolanie smeruje, a či smeruje aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo.

Obžalovaný môže odvolaním napadnúť rozsudok pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka, okrem výroku o vine v rozsahu, v ktorom súd prijal jeho vyhlásenie, že je vinný, alebo vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe.

Oprávnená osoba sa po vyhlásení rozsudku môže odvolania výslovne vzdať alebo podané odvolanie môže výslovným vyhlásením vziať späť, a to až do doby, než sa odvolací súd odoberie na záverečnú poradu.

Poškodený môže podať odvolanie iba do výroku o škode.